

De få undtagelser – og de er jo i størrelsesordenen selskabssange, der strengt taget ikke lever op til lovforslagets § 1, stk. 5, hvor udgivelse og spredning defineres – må vi tale om i udvalget. Umiddelbart ser vi ikke nogen problemer heri, men jeg skal ikke skjule, at vi anser det for kedeligt, at vi fortsat må acceptere Danmarks Radios egen form for pligtaflevering. Vi må ligeledes påtale, at der også gælder en speciel ordning for film, skønt det skal indrømmes – også for at undgå misforståelser – at de opbevaringsmåder, der her er tale om, er fuldt forsvarlige.

Blandt de øvrige delområder eller frynser, der bør drøftes, er Danmarks Blindbiblioteks nye status som arkiv og pligtafleveringssted for bibliotekets produkter. Vi bør nok også tage en diskussion om mellemformer som plakater, der vistnok ikke rent umiddelbart kan opfattes som ting, der udgives på linje med bøger.

Vi har noteret os, at kulturministeren vil informere producenterne om den nye ordning, hvad der er fuldt forståeligt, når det drejer sig om at inddrage nye medier under afleveringspligten. Vi skal såmænd nok også få at vide, at det er vældig dyrt at leve op til for nogle af producenterne, men det problem må vi se at få klareret.

Vi ser alt i alt meget positivt på ministerens lovforslag, som vi vil fremme bedst muligt under udvalgsarbejdet, og vi vil ærligt talt gerne have forslaget vedtaget snarest og i hvert fald helst i jubilæumsåret.

Bertel Haarder (V):

Da Venstres ordfører, fru Ester Larsen, sidder begravet i Sundhedsudvalget og behandler regeringens forslag om et midlertidigt prisstop for lægemidler, skal jeg hermed fremlægge Venstres synspunkter i denne sag:

Det er sjældent, en lov får lov til at gælde uantastet i 70 år. I 1927 så verden og informationsbilledet imidlertid anderledes ud end i dag, så det er jo ikke mærkeligt, at et område, der er så teknisk præget, trænger til revision rent lovmæssigt. Det er vigtigt, at vi på forsvarlig måde sikrer kulturarven for eftertiden. Den tekniske udvikling er forløbet hurtigt, og specielt på dette felt vil den nok løbe endnu hurtigere i fremtiden. Det er derfor en næsten uoverkommelig opgave at forme en lov, som er rummelig nok til at kunne indeholde alle former for udgivelser over en længere årrække, så derfor var det måske en idé med en revisionsbestemmelse.

Det fremgår af bemærkningerne, at det er tanken, at litografier og andre 1-blads-kunstryk skal undtages i henhold til § 9, stk. 3. Det er vi enige i, og vi kunne i øvrigt godt tænke os, at det fremgik præcist af selve lovteksten. Mere præcision er også ønskelig andre steder i lovforslaget, f.eks. vedrørende inddragelse af fotografier under afleveringspligten. Hvem påhviler i øvrigt afleveringspligten her? Er det fotografen, er det billedbureauet eller fotolaboratoriet?

At lade afleveringspligten overgå fra et fremstillingsprincip til et udgivelsesprincip er sikkert rigtigt og fornuftigt, men det giver en række afgrænsnings- og definitionsproblemer, som vi ikke synes er tilstrækkeligt belyst. Som eksempel kan jeg nævne problemet med digitale udgivelser med hyppig opdatering.

Vi har noteret os, at lovforslaget oplyser om omkostningerne for det offentlige; men hvad med den økonomiske byrde for dem, der skal aflevere udgivelserne?

Venstre er, som det fremgår, enig i forslagets intentioner, selv om vi er lidt bekymrede over opgavens fremtidige omfang, fordi lovforslaget omfatter et væsentlig større antal udgivelser. Da afleveringspligten nu skal omfatte værker, som kun kan gøres tilgængelige ved hjælp af særligt apparatur, vil det være en løbende opgave at overføre disse værker fra f.eks. lydbånd og grammofoner til nyere medier. Datamaskiner forældes jo hurtigt, så værkerne skal overføres løbende, så de kan distribueres med den nye tids tekniske udstyr.

Der er altså problemer nok, men Venstre vil deltage aktivt i udvalgsarbejdet og kan som sagt fuldt ud støtte intentionerne i forslaget.

Torben Rechendorff (KF):

I virkeligheden er det jo sådan på det kulturelle område, at der er nogle fagområder, hvor det er utrolig svært overhovedet at lave lovgivning – altså vel at mærke hvis den lovgivning, man laver, ikke skal være forældet, samme dag den bliver vedtaget. Det gælder selvfølgelig først og fremmest for medielovgivningen, men det er også tilfældet, når det gælder den slags ting, vi taler om i dag, altså pligtaflevering, hvor vi unægtelig har at gøre med en lov, som må have været forældet i mange år.

I virkeligheden kan man spørge, og det er vel de skiftende regeringer, man må spørge: Hvorfor i alverden er der egentlig ikke blevet gjort noget ved det før nu? Pligtafleveringsloven fra 1927, der i væsentlig grad omfatter trykt materi-